

νοεις μπροστά στον κύλινδρο, συγχρόνως με μία κορδέλλα, που ήταν δεμένη στον άξονα, έδινε μία περιστροφική κίνηση στο αλλόκοτο αυτό κατασκεύασμα. Σε κάθε στροφή του κυλίνδρου, μία μικρή καμπάνα, εφραρμοσμένη στην κορυφή του, χτυπούσε μ' έναν άργυροχρόο κρότο.

Είδα το θλέμμα της Χίλντα να φωτίζεται με μία ξαφνική λάμψη χαράς κι' αμέσως ψιθύρισε γρήγορα:

—Είνε ο Μύλος της Προσευχής... Μιμηθήτε με σ' ότι κάνω... Μονάχα κρατείτε την σοβαρότητα σας!...

Αέσως η Χίλντα προχώρησε και με άγρο έθμα έκανε τον γύρο του κυλίνδρου, λέγοντας δυνατά με άπολαυστική σοβαρότητα, μερικά ακατάληπτα λόγια. Κατόπιν έπεσε γονατιστή κι' έκανε τρεις θαθείες μετάνοιες μπροστά στο άγαλμα του Βούδδα, κι' αμέσως πήρε τη θέσι του μοναχού, ό οποίος είχε σηκωθεί έντωμεταξύ, για να της παραχώρηση τη θέσι του. Η Χίλντα πήρε την κορδέλλα, την τράβηξε έπτά φορές, δίνοντας έπτά περιστροφικές κινήσεις στον κύλινδρο. Κατόπιν μάς παραχώρησε τη θέσι της και την μιμηθήκαμε κι' έμεις με τελετουργική κατανύξι.

Ο Δαλαΐ-Λάμα ήμας παρακολουθούσε με περιέργεια Φαινόταν διατακτικός. Τότε έγω, για να του άποδείξω την ελπίδα έμας, πήρα από το πουγγί μου τέσσερα δλοκαίνουρνα 'Ινδικά νομίσματα, με την προτομή του βασιλέως της Άγγλίας, και με σεβασμό, άφού έκανε πάλι τρεις μετάνοιες, τα άρράδιασά άπάνω στο θάβρο, μπροστά στα πόδια του Βούδδα. Έκανα άλλες τρεις μετάνοιες και όπισθοχώρησα. Τότε ό ήγούμενος πλησίασε στο άγαλμα του Βούδδα, κύτταξε παραενεμένος τις άσημένιες ρούπιες, κατόπιν με προσήχη τις φιλάξε μέσα σ' ένα ντουλάπι του θάβρο του άγάλματος.

Όι καλόγηροι τώρα είχαν αλλάξει έντελώς στάσι άπέναντί μας. Είχαν πεισθή, πός είμαστε πιστοί όδοδοι του Βούδδα και δέν ήξεραν τί να κάνουν για να μάς περιποιηθούν. Τότε η Χίλντα σκέφθηκε να τους δείρη την συλλογή τών φωτογραφιών από τους διάφορους ναούς που είχαμε έπισκεφθή. Όι καλόγηροι έμειναν έκστατικοί κι' ό ένθουσιασμός τους ήταν άφάνταστος, όταν η Χίλντα τους φωτογράφισε έναν-έναν, κάνοντας αμέσως τις έμφανίσεις. Η είδονς πός είμαστε μάγοι διαδόθηκε αμέσως στο χωριο κι' οι κάτοικοι μάς κύτταζαν με σεβασμό και τρόμο. Άφού μάγαμε, ό ήγούμενος μάς παραχώρησε δύο δωμάτια στο μοναστήρι για να περάσουμε τη νύχτα και κάποις πού ήσυχουι πλαγιάσαμε να κοιμηθούμε.

Άλλά κατά τα μεσάνυχτα, η πόρτα της κάμαρας μου άνοιξε σιγά κι' άήσυχος είδα να μπαίνουν στο δωμάτιό μου, ό Δαλαΐ-Λάμα κι' ό μάγειρός μας. Ό ήγούμενος πού έπλε, πός έπειδή μάς είχε συμπιθήσει πολύ, δέν ήθελε να πάθουμε κακό, γι' αυτό μάς είδοποιούσι πός οι χωρικοί είχαν άπόφασι να μη μάς άφήσουν να φύγουμε, μόνο σκόπευαν να μάς σφάδουν και να μάς θάψουν στο χωριο τους. Έτσι ό τόπος της ταρής τών άγιών ανθρώπων, οι όποιοι είχαν τη θεία χόρι να κάνουν τις εικόνες του κόσμου, θα γινόταν ιερός τόπος κι' από τα άκρα της χώρας θα έρχόντουσαν εύλαθείς προσκυνητά! Έτσι το χωριο τους θα κέρδιζε πολλά χρήματα... Έννοείται, ότι σπέσαμε να σηκωθούμε έτοιμασθήκαμε και πολύ προτού ζημερώσει η μέρα, ό ίδιος ό Δαλαΐ-Λάμα μάς συνώδεψε ως τα σύνορα από άλλον δρόμο, χωρίς ν' άιγκασθούμε να περάσουμε μέσα από το χωριο.

Χρωστούσαμε την σωτηρία μας στην ψυχραιμία και στην έτοιμότητα της Χίλντα, κι' ούτε τολμήσαμε πεία να την πειράξουμε για τις γνώσεις της για την θρησκεία τών Βουδδιστών...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Συνεχίζουμε και σήμερα τα σχετικά με την γατοφιλία ανέκδοτο. Ένας από τους διασημότερους γατοφίλους των αιώνων ήταν κι' ό καρδινάλιος Ρισελιέ. Ό μέγας αυτός πολιτικός άφησε με τη διαθήκη του ένα δλοόλοιο διαμέρισμα του μεγάρου του κι' ένα σημαντικό χρηματικό ποσό για τη στέγασι και περίποίησι των γάτων του. Η ιστορία μάλιστα διηγήθηκε τα όνοματι τών πιο εννοσιμείων γάτων του. Ίσοι μερικά : «Φελίμφορ», «Γκαζέτι», «Εωσφόρος». Την «Φελίμφορ» ό Ρισελιέ την έθαμίσε για το λαμπρό κίτρινο τρίχονά της. Την «Γκαζέτι» την έκτηίσε γιατί ήταν ήσυχη και φιλότιμη σε ύπερτατο βαθμό. Τον «Εωσφόρος» τέλος τον άγατίσε, γιατί ήταν άξιοπετής, περιήρανος και άνταρτης. Το τρίχονά του «Εωσφόρος» ήταν κατώτερο για λαμπρό σάν τόν άγάτη.

Ό Ρισελιέ δέν άγατίσε μόνον τις δικές του, αλλά όλες γενικώς τις γάτες. Δηλούντα σχετικάς το έξηξ νόστιμο ανέκδοτο :

Κάποτε ό Βαστραπέλις παρουσίασε στον Ρισελιέ την γεροντοκόρη Κορνενύ. Ό καρδινάλιος έποθέτησε την ένωση του με μεγάλη εντέμεια, αλλά σε λίγο, βλέποντας την κομική έμφρασι του προσώπου της, δέν κλάφισε να κρατηθή κι' έγλασε.

—Έλάτε με μία δυνατομένη γρή! το έλεε τότε η γεροντοκόρη, υπελαχολία.

Και συμπλήρωσε :

—Έλάτε όμως... δέν πειράζει ! Πρέπει όμως ό κόσμος να διασκόδρη έναν σοφό άνδρα...

Ό καρδινάλιος έμεινε κατώλητος με την έτοιμότητα της δεσποινίδς Κορνενύ. Κι' άφού της ήήτησε συγγνώμη, γόρσε κι' έπτε στον Βαστραπέλι.

—Πρέπει κάτι να κάνουμε για την δεσποινίδα Κορνενύ. Διαθέτω, λοιπόν, διακόσια τάληρα για... την διατροφή της απ' το ιδιαίτερο ταιείο μου.

—Η δεσποινίς Κορνενύ έχει και ύπερτέτες, έξηγήσε ό Βαστραπέλι.

—Διαθέτω τότε πενήντα λίρες το χρόνο ! Ξανάτε ό καρδινάλιος.

—Μά έχω και την άγατητή μου γατοφίλα, την Παγιόν ! Έσπεσω να προσθήη η δεσποινίς Κορνενύ.

—Άνω και γι' αυτήν 20 λίρες άκόμη ! Φτάνουν, πιστεύω, για τη διατροφή της, έλεε ό καρδινάλιος.

—Άλλά σεβασμώτατε, η Παγιόν έχει γεννησει έσγάτεις... έξηγήσε ό Βαστραπέλι.

—Μά τότε, άγατητή μου, δέν φτάνουν η έβδομήντα λίρες ! Πρέπει να τις ζάνουμε έκαστο και αμέσως μάλιστα, φρονάξε ό Ρισελιέ.

Και κάθησε να ύπογράφη τα σχετικά έντάμματα πληροφύ.

Ένας από τους φανατικότερους φίλους της γάτας ύπηξε κι' ό μέγας δογματικός συγγραφεύς Θεόδωρος Μπαρτέλι.

«Όταν ό Μπαρτέλι, δηγγετα ό Δουκεσνέλι, καθόταν σε μία έξοχη, είχε μαζί του έναν ξέμαιο γάτο Άγκράς, τόν «Φανφάν», ό όποιος ήταν ήμερωτάτος. Ό Φανφάν, λοιπόν, είχε συνδεθή φίλικώς με μία άγνωστοτερά, πού την έλεγαν Κορνίν. Ό Φανφάν κι' η Κορνίν, από μικρά, κοιμόντουσαν μέσα στο ίδιο καλάθι, χωρίς ποτέ να τα χαλάσουν. Ένα πρωί η Κορνίν, όταν είχε μεγαλώσει πεία, πέταξε μακριά και γόρσε κατά το βράδι, με σπασμένο το φτερό και γεμιστή αίματα. Της είχε οίσει φαίνεται κάποιος κινήγος και την πήραν μερικά σάγρια. Ό Φανφάν την ύπεθέτησε με χαρά, την τοποθέτησε μέσα στο καλάθι, την περιποιήθηκε, της έπλενε τις πληγές με τη γλώσσα του, αλλά στο τέλος έρεθίστηκε, φαίνεται, από τη γεύσι του αίματος και τότε το ει-δύλλιο πήρε άλλη τροπή, τραγικώτατη. Άρχισαν ν' ακούγονται, λοιπόν, χτυπήματα φτερών, σκούζματα παραπονετικά κι' άγρια νουοφίσησια. Σε λίγο ό σκουατίς έλαψε. Κι' όταν άνέταξε ό ήλιος, στην άλλοτε έντωμασμένη και ειρηνική φωλιά, βόηξαν μόνον τών Φανφάν, βαθσιέ-νον μέσα σ' ένα σοφό από ποίποινα καταπονημένα και άλλα ύπολειμ-ματα ένός θηριόδους γάματος. Ό Φανφάν είχε άπλούστατα καταβρο-χίσει την Κορνίν!...

Μεταξύ τών διασημών θημιστών της γάτας ήταν κι' ό Μωάμεθ. Μία μέρα του γάτατο του Προφήτη ήταν πλαγισμένο άπάνω στον να-νία του και κοιμόταν. Ό Μωάμεθ, όταν ήθεε η ώρα της προσευχής, γού να μη το ξυπνήσει, έκανε το νανία του και έφυγε, άφίνοντας το να κοιμάται ήσυχο.

Έπίσης ό Μωάμεθ εύλόγησε τις γάτες και τους έδωσε το χόρισμα να μην πέφτουν ποτέ με τη ράχη. Από τότε, άτ' όσο ψηλά κι' άν πέσει μια γάτα, πέφτει πάντοτε στη γη με τα πόδια και σπύνα σπάζει τα κόκαλά της.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Στη Σαωία, όλα τα παιδιά διδάσκονται κολύμπι πριν άκόμα γίνουν δυό χρόνων.

Στη Ζουλονιάνη, όταν το φεγγάρι είναι γεμάτο, όλα τα πράγματα διακρίνονται εύκρινώς κι' από άπόστασι έπτά χιλιομέτρων άκόμη.

Το ένα τρίτον τών κατοίκων της Νέας Ζηλανδίας έχουν καταθέσει στις Τράπεζες. Ό πλούτος της χώρας αυτής άναλογει 300 λίρες σε κάθε άτομο. Και το κυριότερο, η θνησιμότης είναι περιορισμένη στο εύθυγμένο αυτό νησι περισσότερο άτ' άποκόηησε άλλο μέρος του κόσμου. Δικαίως λοιπόν θεωρείται η Νέα Ζηλανδία ως ό έπίγειος Παράδεισος !

